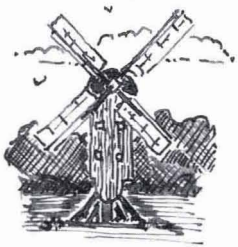

'n Osseler Es De grote rogge-es in de boerschap Usselo.

Mi-j kan in 't hele Twènter laand
Ginnen es zo good gevallen,
As 'n mooien, groten Osseler Es,
Den is mi-j 't leefst van alle.

As jungskén al an vaders haand
Hè'k lopen doar en 'zètten
En woor m'n as kind 'egängeld hef,
Dat zal m'n nooit vergetten.

Now goat ees, bir 'k di-j, met mi-j
met;
Et is nich wied te lopen;
Bij-j 'n Vleerbos zet wi-j oons dan
daal
En kiek in 't roond te hope.

Door liggt ze alle nöägst mekaar
In 'n krink wal uren wied,
Dee mooie èrven eeuwen oald,
Geerdink- en Helmerzied.

Dan neum ik di-j de namen oald
Van allerhaande stukke,
't Hilgenhuusken, 't Kèrkhofstuk,
'n Boaken en meer zukke.

'Ne hoge pöppel wis de school;
Langs 't vootpad duur de vore
Goat doar de wichter 's morgens hen
En plukt zik mangs 'ne ore.

Doar is gin hoes, dat ik nich ken,
Gin hoes woor ik nich vake
Te kuiern zat in 'n achterheerd
Bi-j 't heerdveur in de rake.

Dat Osseler volk, 'n eigen ras,
Arbeidzaam, trouw van zinnen,
Luk stief, meer gastvri-j vuur 'n elk
Dee koomp eer dure binnen.

En 's Zommers met Sunt Joapik, as
De rogg' mot an de kaant.
Dan zeet ees teggen d' oavondtied
Den drokken hier op 't laand.

Dan zint de vrouwleu-klere wit,
Wit schöldeuke en reumpkes.
Op 'n kop 'nen grotten hood van
stro.
En wit geschoerde klumpkes.

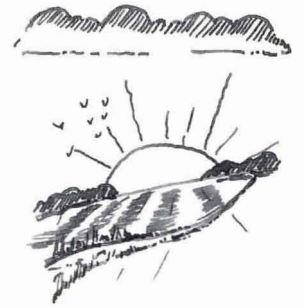
O! Osseler vrouwleu, hoalt toch aait
't Sunt Joapikstuug in ere,
'Et steet ow good en 'n oald gebroek,
Dat mot m'n nich verleren.

En wied vot teggen d' oavondlocht
Drèët Asvelds möll zien vlochten.
Och, dat dee Zommeruren nich
Zo gaw vervlegen mochten!

De leste stroalen van de zun
Valt in de oale roeten,
En net of 't hoes in braand wal steet
Zo schient den glood noar boeten.

En lèger, lèger geet ze dan
En krop op 't lest in 't nuste
Noadat ze 'n hoogsten ekentoog
Nog eerst ees effen kuste.

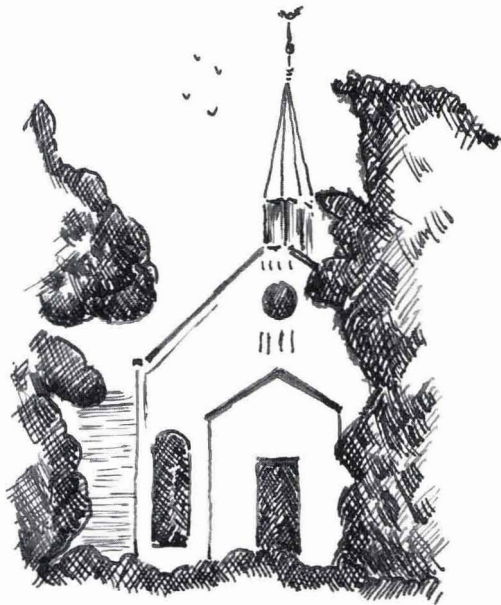
De tippen van de möllenvlocht
En 't hènken van de kèrke,
Dee kriegt ook nog 'n smuksken met,
Dat is eer leste wèrke.

Meer morgen an de aandre zied,
As nums nog op de veute,
Dan zöt de leeuwrik eer weer 't eerst
En zink eer bli-j te meute.

Hoog in de locht nog wölskes drieft
As of 't schöpkes leken
En 't kèrken-teurnken kik zo mooi
Oet Kèrken-Bruggerts eken.

Joa waarlik, 't is hier aaltijd mooi,
Ook als de Wilde Jachten
In 't Hèrfst hier doast hoog duur de
locht
En witte Winternachten.

Dan lig 'n Es in 't hennekleed,
'n Vleerbos dräg 'nen witten kop.
As zwatte plakken op 'n snee
De krèien pikket mangs luk op.

Dan löt 'et alles, alles dood,
Meer... 't lèven zit 'r oonder,
As 't vuurjoar koomp, dan zee
wi-j weer
't Immer ni-jje woonder!

Mi-j kan in 't hele Twènter laand
Ginnen es zo good gevallen,
As 'n mooien, groten Osseler Es.
Den is mi-j 't leefst van alle!

*J.J. van Deinse
Uit het land van katoen en heide, 4e dr., Enschede,
1975, 483-486.
Illustraties Leen Drent*

